

Virva Kanerva ja Janika Salonen
Pitkä hetki
Taidekeskus Mältinranta Studio
2.1.- 19.1.2016

Pitkä hetki -näyttelyn taiteilijat ovat kuvanveistäjä Virva Kanerva ja taidegraafikko Janika Salonen. Molemmat asuvat ja työskentelevät Lahdessa. Näyttely koostuu Virva Kanervan veistosinstallaatioista ja Janika Salosen monotypialla toteutetuista grafiikan vedoksista. Näyttelyn nimi – Pitkä hetki – liittyy molempien taiteilijoiden teemoihin ajasta ja ajallisuudesta vaikkakin eri näkökulmista. Kanerva kuvaa aikaa muistikuvien ja inhimillisen kokemuksen kautta kun taas Salonen pyrkii kuvaamaan ajan olemusta, tekemään muotokuvia ajasta. Toisessa ääripäässä on Kanervan lyhyet hetket ajan kokijoista ja toisessa Salosen yksinäinen aika ilman kokijaa.

Virva Kanervan veistokset ja installaatiot liikkuvat realismin ja fantasian välimaastossa leikitellen populaarikulttuurin ja mystiikan kuvastolla. Kanerva käyttää eläinhahmoja käsitellessään ihmisenä olemista ja ympäröivää maailmaa. Eläimeen on helppo samaistua ja eläin voi olla vapaa ihmistä määrittävistä symboleista, mutta silti kuvata ihmisen kokemia tunteita ja asioita. Kanervan teokset ovat pysäytyskuvia tärkeistä hetkistä. Juuri niistä hetkistä, jotka muistoissa edustavat kokonaisia elämänvaiheita ja käännekohtia. Lyhyt muiston vilahdus saattaa yksityiskohtaisuudessaan sisältää täydellisen toisinnon menneisyyden itsestä ja ympäröivästä maailmasta.

Janika Salosen monotypioissa toistuu sama muoto. Salonen on päätenyt kuvaamaan aikaa tasakylkisenä puolisuunnikkaana. Hän pohjaa muotovalintansa populistisiin tiedeartikkeleihin ja niistä hänelle muodostuneeseen mielikuvaan ajan luonteesta. Salonen ei pyri tieteenomaiseen taiteentekemiseen vaan pikemminkin inspiroituu kansantajuisista valoa, aikaa ja maailmankaikkeutta käsittelevistä artikkeleista ja niissä käytetyistä, toisinaan hyvinkin runollisista termeistä; pimeä virtaus, kvanttivahto, supersäie, Diracin meri jne. Salosen lähtökohdat ovat siis tieteessä, mutta prosessin edetessä kuvitellut totuudet alkavat paikata todellisen tiedon aukkoja ja teoksista tulee pikemminkin taiteilijan sisäisen maailman kuvauksia kuin tieteellisiä pohdintoja. Sillä hetkellä, kun ymmärrys loppuu alkaa ääretön matka mielikuvitukseen.